

ר' עובדיה מברטנורא
ונטפו ממנו שלש טפין:
בתרומת מעשר של דמאי.
שהמעשר שלו, ונותן תרומת
מעשר לכהן, ואם יש בידו א'
משמנה שבשמינית הלוג צריך
להוליכה לכהן, אבל פחות לא.
והני מילי בטמא, אבל בטהור
אפילו כל שהוא צריך לחזר
בדמאי, אבל בודאי בין טמא
בין טהור בין רב בין מעט צריך
לחזר אחר כהן: ט כרשיני
תרומה. עיקרם למאכל בהמה,
דאי עיקרם למאכל אדם היה
אסור להאכילן לבהמה. ומכל
מקום חזו קצת למאכל אדם,
דאי לא הוו חזו כלל לאדם, לא
היו מפרישים עליהם תרומות
ומעשרות, דמידי דלא חזו
לאדם אין מפרישין עליו
תרומות ומעשרות: מאכילין
אותן. כהנים לבהמתן: מאכילה
כרשיני תרומה. הואיל וגוף
הבהמה לכהן אע"פ שמזונותיה
על ישראל. ואין כאן משום גזל,
שאם היה רוצה היה נותן
התרומה לבעל הפרה ואנן
סהדי דניחא ליה לבעל הפרה
שיתן לה כרשיני תרומה כדי
שיאכילה בריח, והוי כאילו
זכה בהן כהן והוא מאכילן
לבהמתו: לא יאכילה כרשיני
תרומה. כיון שגוף הפרה
לישראל, דכתיב (ויקרא כב) וכהן
כי יקנה נפש קנין כספו, ונפש
אפילו נפש בהמה במשמע.

ואמר רחמנא קנין כספו דכהן ליכול בתרומה, קנין כספו של ישראל לא ליכול בתרומה: ישראל
שישם פרה מכהן. שקבל פרה מכהן בשומא כפי מה שהיא שוה עכשיו כך וכך דמים, ויטפל בה
ישראל לפטמה, ומה שישביח על השומא יחלקו הריח ביניהם: לא יאכילה כרשיני תרומה. שכיון
שקבלה ישראל בשומתה כפי מה שהיא שוה, נעשית פרתו של ישראל ואינה אוכלת בתרומה:
וכהן שקבל פרתו של ישראל. בשומא בדרך זו: מאכילה כרשיני תרומה. מפני שהיא נעשית
פרתו של כהן משעה שקבלה עליו בשומא: י שמן שריפה. שמן תרומה שנטמאת. ואמאי קרי

וְכִמָּה תִּהְיֶה בְּתְרוּמַת מְעֵשֶׁר שֶׁל דְּמַאי
וְיִזְכְּנָה לְכַהֵן? אֶחָד מִשְׁמוֹנֶה לְשְׁמִינִית - של
הלוג, והוא אחד מששים וארבע בלוג. פחות משיעור
זה - מותר לו לאבדה בידים:

משנה ט

כְּרִשְׁיָי תְרוּמָה - מין צמח מספוא ועיקרו למאכל
בהמה, ובשעת הדחק ראוי למאכל אדם, **מְאִכִּילִין**
אוֹתָם הַכֹּהֲנִים לְבִהְמָה וְלַתְּרֻגְוֹלִים
שברשותם, כיון שעיקר ייעוד הכרשינים למאכל
בהמה.

יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂכַר פְּרָה מִכֶּהֵן כגון לצורך מלאכה -
מְאִכִּילָה כְּרִשְׁיָי תְרוּמָה לפי שהפרה היא של
כהן. **וְכֶהֵן שֶׁשָּׂכַר פְּרָה מִיִּשְׂרָאֵל, אֵף עַל פִּי**
שְׁמִזְזוּתֶיהָ עָלָיו - שהכהן חייב במזונותיה - **לֹא**
יֶאֱכִילָנָה כְּרִשְׁיָי תְרוּמָה לפי שאינה קנין כספו.
יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂם פְּרָה מִכֶּהֵן - שקיבל ממנו פרה
בשומא, ששמו אותה כמה היא שווה עכשיו,
והישראל מטפל בה לפטמה, ומה שהפרה תשביח
יחלקו הרווח ביניהם - **לֹא יֶאֱכִילָנָה כְּרִשְׁיָי**
תְרוּמָה שהואיל וקיבלה בשומא כפי שוויה, נעשית
פרתו של הישראל שאינה אוכלת בתרומה. **וְכֶהֵן**
שֶׁשָּׂם פְּרָה מִיִּשְׂרָאֵל - **מְאִכִּילָה כְּרִשְׁיָי**
תְרוּמָה שהרי נעשתה פרתו של הכהן:

משנה י

מְדֻלְקִין שְׁמֵן שְׂרֵפָה - שמן תרומה שנטמא והוא
אסור באכילה ודינו להישרף, מותר להדליקו **בְּבֵיתִי**

לרפואת דבורה בת תרצה שושנה

תרומות - פרק אחד עשר

משנת רפאל - רצט

**כְּנִסְיֹת, וּבְכַתֵּי מִדְרָשׁוֹת, וּבְמִבּוֹאוֹת הָאֶפְלֹן,
וְעַל גְּבֵי הַחֹלְיִין בְּרִשׁוֹת כְּהֵן - כְּשֵׁשׁ שָׁם כְּהֵן,**
משום שגר לאחד גר למאה.

בֵּית יִשְׂרָאֵל שְׁנִשְׂאֵת לִפְהֵן, וְהִיא לְמוֹדָה -
רגילה לבוא **אֶצֶל אָבִיהָ - אֲבִיהָ מִדְּלִיק שֶׁמֶן**
שריפה **בְּרִשׁוֹתָהּ** - כשהיא שם.

מִדְּלִיקוֹן שֶׁמֶן שְׂרִיפָה **בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה** שִׁיּוֹשְׁבִים
שם כהנים, ואין חשש שיטלטלו את הנר למקום
שאינ שם כהן, כיון שנזהרים לא ליגוע בשמן, שמא
ילכלכו את בגדיהם הנקיים, **אָבֵל לֹא** מדליקין
בְּבֵית הָאֶבֶל שהואיל ואין בגדיהם נקיים חוששים
לכך, **דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹדָה**.

וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: בְּבֵית הָאֶבֶל מותר, כי ליבם
נשבר ונכנע ולא חוששים לטלטול, **אָבֵל לֹא בְּבֵית**
הַמִּשְׁתָּה שמתוך שמחתם עלולים לשכוח ולטלטל
הנר ממקום למקום.

רַבִּי מְאִיר אוֹסֵר כָּאֵן וְכָאֵן - בבית המשתה ובבית
האבל, שסבר בשניהם להחמיר.

רַבִּי שְׁמֵעוֹן מְתִיר כָּאֵן וְכָאֵן - בבית המשתה
ובבית האבל, שסבר בשניהם להקל:

סליק מסכת תרומות

ר' עובדיה מברטנורא
ליה שמן שריפה הואיל
ולשריפה עומד: ברשות כהן.
היינו כשיש שם כהן, דנר לאחד
נר למאה: מדליק ברשותה.
כשהיא שם: מדליקין בבית
המשתה. מתוך שעומדים
בבגדים נקיים אין רגילין
לטלטל נרות של שמן ממקומן
שמא יטנפו את בגדיהם, הלכך
ליכא למיחש שמא יטלטלו הנר
ממקום שהכהן שם למקום
שאינ שם כהן, אבל בבית
האבל שלובשין בגדים צואים
חיישינן: בבית האבל אבל לא
בבית המשתה. בבית האבל
מתוך שלבן נשבר ונכנע לא
חיישינן שמא יוציאו הנר
למקום שאין שם כהן, אבל
בבית המשתה שהן שמחים
ומתוך שמחתן רגילים
להתעסק ולטלטל הנרות
ממקום למקום חיישינן: אוסר
כאן וכאן. דתופס סברת שניהן
לחומרא: ור"ש מתיר כאן
וכאן. דתופס סברת שניהם
לקולא. והלכה כר"ש: